

W ciągu niemal dwustu lat istnienia zakon templariuszy zgromadził znaczne dobra na terenie królestwa Francji. Kiedy w październiku 1307 r. z rozkazu króla Filipa IV Pięknego (1285-1314) wszyscy francuscy bracia zostali aresztowani i oskarżeni o herezję, ich majątki przeszły w ręce przedstawicieli monarchy. Zapoczątkowało to dyskusję pomiędzy francuskim dworem a papieżem Klemensem V (1305-1314), będącym bezpośrednim zwierzchnikiem zakonu, na temat tego, kto powinien przejąć kontrolę nad dobrami templariuszy i jakie powinny być ich dalsze losy. Choć obie strony zgodnie deklarowały chęć ich wykorzystania na potrzeby organizacji nowej krucjaty, ich opinie różniły się przede wszystkim w kwestiach dotyczących administrowania nimi do czasu zakończenia procesu. Ostatecznie w 1312 r., podczas soboru w Vienne, papież podjął decyzję o likwidacji zakonu i przekazaniu jego majątków joannitom. Na terenie królestwa Francji ich transfer zakończył się w 1318 r. Do dziś jednak nie ustalono, czy Filip Piękny rzeczywiście zrealizował papieskie decyzje, czy też od początku sprawy templariuszy starał się w całości przejąć dobra zakonu i wykorzystać je dla swoich potrzeb. Nie wiadomo również, czy koszty kilkuletniego dochodzenia nie pochłonęły większości majątków w królestwie Francji. Projekt ma na celu odpowiedź na oba pytania i przewiduje szczegółową analizę polityki francuskiego władcy wobec kwestii związanych z dobrami zakonu, a także stworzenie bilansu finansowego postępowania. Uzupełni to naszą wiedzę na temat roli Filipa Pięknego w sprawie templariuszy, która do dziś jest przedmiotem dyskusji w światowej historiografii.